

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Tos/12/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4316010691
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Libant
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4316010691.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Stanislava Libanta a sudcov JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci odsúdeného J. J. a spol. pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 194 odsek 1, 2 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno d/ Trestného zákona v súbehu so zločinom vydierania spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 189 odsek 1 Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného J. J. proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 05.12.2016, sp.zn. 3Nt/65/2016, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. marca 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného J. J., narodeného XX.XX.XXXX

z a m i e t a,

pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Okresný súd Levice (ďalej „súd I. stupňa“) podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného J. J. na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Levice z 18.06.2010, sp.zn. 2T/44/2010 v spojení s uznesením Okresného súdu Levice z 21.05.2014, sp.zn. 2T/44/2010 a uznesením Krajského súdu v Nitre z 01.08.2014, sp.zn. 2Tos/76/2014, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí sťažnosť odsúdený, ktorú následne odôvodnil vlastným písomným podaním doručeným súdu I. stupňa 13.12.2016.

Žiadal v nej o prešetrenie prípadu a o povolenie obnovy. Poukázal na výpoveď svedka Y. W. (kto ho vydieral). Svedkyňa C. J. vypovedala ako vypovedala zo strachu o deti. Zobral dohodu o vine a treste takisto zo strachu o ňu a o deti. Ak bude potrebné predvolať spoluodsúdeného K. Y., má to urobiť súd, lebo on sa bojí a navyše to poprie a zasa to bude tvrdenie proti tvrdeniu. To, že vyvíjal na nich nátlak a vyhrážal sa, je veľká a dostatočná nová skutočnosť súdu predtým neznáma. Trest, ktorá on vykonáva, by mal sedieť Y.. Nevládze odpykávať trest niekoho iného.

Krajský súd v Nitre na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia i konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo (okrem iného aj) právoplatným rozsudkom, sa povolí ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť

iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Nadriadený súd poukazuje na to, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v citovanom zákonom ustanovení. Z hľadiska splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo o dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, vedel navrhovateľ, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr súdu známe. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania treba preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní (môže to byť aj výpoveď predtým nevypočutého svedka), ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom (napr. zmena výpovede v pôvodnom konaní vypočutého svedka). Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní, nakoľko, ako je zrejmé aj z § 394 odsek 1 Trestného poriadku, inštitút obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku slúži primárne na nápravu rozhodnutí, ktoré sú nesprávne preto, že boli urobené na základe nesprávnych skutkových zistení (práve ako dôsledku nezohľadnenia dôkazov a skutočností súdu skôr neznámých).

Na základe uvedeného treba konštatovať, že posudzovanie splnenia podmienok obnovy konania v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku v posudzovanom prípade a následne aj dokazovanie pred súdom I. stupňa bolo determinované návrhom odsúdeného na povolenie obnovy konania.

Existencia nových skutočností a dôkazov súdu v pôvodnom konaní neznámých je totiž len jednou z podmienok pre povolenie obnovy konania, nakoľko, aby bolo možné obnovu konania povoliť, je nevyhnutné (ako to vyplýva z § 394 odsek 1 Trestného poriadku), aby k nej pristúpila aj ďalšia podmienka, že ide o skutočnosti a dôkazy spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste. V posudzovanom prípade však táto ďalšia podmienka splnená nebola.

Posúdenie, či novonavrhaný dôkaz má takúto povahu je vecou súdu, ktorý je pri tom povinný zohľadňovať jeho obsah v zmysle tvrdení navrhovateľa (t.j. aká skutočnosť má byť týmto dôkazom preukázaná), ako aj to akým spôsobom a za akých okolností bol tento dôkaz zistený alebo získaný.

Jedinou skutočnosťou uvádzanou odsúdeným bolo, že dohodu o vine a treste, s ktorou súhlasil a ktorá napokon bola aj rozsudkom súdu schválená, podpísal pod nátlakom zo strany v pôvodnom konaní spoluobvineného, aktuálne spoluodsúdeného K.V..

Jediným novonavrhaným dôkazom majúcim preukázať ním tvrdenú skutočnosť o nátlaku zo strany spoluodsúdeného Y., tak voči odsúdenému J., ako aj jeho bývalej manželke ako svedkyňi, pod vplyvom ktorého sa odsúdený J. mal priznať ku konaniu, ktorého sa nedopustil, bola v tomto smere nová výpoveď C. J., bývalej manželky odsúdeného.

Podľa tvrdení odsúdeného J. sa mal K. Y. „opakovane vyhrážať jemu aj C. J. fyzickým násilím“. Vyhrážkami mal chcieť dosiahnuť, „aby odsúdený J. skutok zobral aj na seba ako spolupáchatel, nakoľko Y. už v minulosti za takýto trestný čin bol vo výkone trestu.“ Vypovedať o týchto skutočnostiach sa rozhodol až počas výkonu trestu, v rámci ktorého sa dozvedel, že Y. je vo výkone trestu odňatia slobody v inej veci a teda jeho rodine už žiadne nebezpečenstvo z jeho strany nehrozí.

Na verejnom zasadnutí (03.10.2016) navyše uviedol, že šiel poškodeného W. zbit', nakoľko ublížil jeho rodine, avšak žiadna dohoda so Y., že poškodeného budú aj vydierať nebola.

Taktiež si myslí, že nemalo ísť o trestný čin porušovania domovej slobody nakoľko do dvora rodinného domu vstúpil so súhlasom jeho bývalej manželky.

K.V. sa vyhrážal jeho exmanželke tak že „jej veľa krát volal, aby nevypovedala proti nemu.“

C. J. na verejnom zasadnutí (05.12.2016) ako svedkyňa k podstatným okolnostiam uviedla : „Y. W. vydieral K. Y. a mal pri sebe aj lovecký nôž. Žiadal od neho peniaze na cestu naspäť, ja som dala svojmu bývalému manželovi peniaze na cestu v sume 200,-Sk. Odsúdený J. J. dal iba facku Y. W.. To som mu dala aj ja. Viacej ho bil K. Y. ...“

K. Y. robil na ňu nátlaky v tom zmysle, aby si dobre rozmyslela, čo bude hovoriť pred vyšetrovateľom. Tieto nátlaky trvali mesiac od spáchania skutku až do mojej výpovede. A povedal mi, že to nerozchodím, ak si nerozmyslím, čo budem hovoriť. Mala som obavy o svoju rodinu, nakoľko okrem spoločného syna s odsúdeným, mám ešte 4 ďalšie deti.“

Zo spisového materiálu vyplýva, že J. J. bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Levice (spoločne s Rastislavom Y.) z 18.06.2010, sp.zn. 2T/44/2010, ktorým bola schválená dohoda o vine treste uzavretá medzi ním a prokurátorom, pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 194 odsek 1, 2 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno d/ Trestného zákona v (jednočinnom) súbehu so zločinom vydierania spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 189 odsek 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 23.11.2008 v bližšie neustálenej popoludňajšej hodine pred 18.00 hod. v obci L., okres Z., spoločne vošli cez otvorenú bránku do priestorov dvora rodinného domu majiteľa Y. W., trvale bytom L. číslo XX, okres Z., tam zabúchali na dvere, po čom Y. W. otvoril dvere a obaja ho v priestoroch uvedeného rodinného domu bez slov začali biť pästami, po čom následne odišli z domu do priestorov miestneho pohostinstva, odkiaľ za prítomnosti C. J., trvale bytom L. číslo XX, sa obaja vrátili k uvedenému rodinnému domu a s jej súhlasom vošli dnu a to tým spôsobom, že rozbili okienko dverí a odomkli si zvnútra zamknuté dvere, po čom sa presunuli do priestorov domu, kde opakovane napádali Y. W., a to pästami a kopaním, pričom mu povedali, že ak im nedá na cestu domov tak neodídu a v dôsledku toho Y. W. vybral sumu 9,95 eur /300,- Sk/ a položil ju na stôl, pričom 6,63 eur /200,- Sk/ doložila C. J. a následne obaja odišli do vedľajšej izby, kde prespali, svojím konaním obvinení spôsobili Y. W. povrchové rany tváre a pohmoždenie ľavého ramena 5 centimetrov s predpokladanou dobou liečenia a práceneschopnosti 3-5 dní a škodu v celkovej výške 9,95 eur /300,- Sk/.

Za to bol odsúdenému J. J. uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s probačným dohľadom a určením skúšobnej doby 3 roky, ako aj príkaz nepriblížiť sa k poškodenému Y. W. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jeho obydľia.

Uznesením Okresného súdu Levice z 21.05.2014, sp.zn. 2T/44/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 01.08.2014, sp.zn. 2Tos/76/2014 bol uvedený podmienený trest odňatia slobody odsúdenému premenený na trest nepodmienečný so zaradením ho na výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odsúdený sa svojím návrhom domáha povolenia obnovy konania vo svojej podstate z dôvodu zmeny svojej obhajoby oproti pôvodnému konaniu, v ktorom sa priznal k spáchaniu žalovaného skutku, čo deklaroval aj prijatím dohody o vine a treste s prokurátorom, v konečnom dôsledku aj súdom schválenej.

Za nové skutočnosti súdu skôr neznáme deklaruje existenciu strachu a obavy o život svoj aj bývalej manželky, resp. svojho aj jej detí, v dôsledku vyhrážok zo strany K.V., ktorý s ním bol spoločne trestne stíhaný v pôvodnom konaní ako spolupáchatel za identický skutok (a ktorý bol identickým rozsudkom taktiež odsúdený).

Túto ním tvrdenú novú skutočnosť, ktorá má preukázať absenciu reálnej vôle uzavrieť v pôvodnom konaní dohodu o vine a treste okrem jeho tvrdení mala potvrdiť výpoveďou jeho bývalá manželka, s ktorou v podstate opätovne zjavne nadviazal blízky vzťah (C. J. uviedla, že výkonom trestu odsúdeného trpí, nakoľko na výchovu detí je sama a bola by rada, keby odsúdený prišiel domov).

Takúto zmenu obhajoby produkovanú prostredníctvom inštitútu na povolenie obnovy konania, nakoľko aj obsahom iná - zmenená výpoveď obvineného je svojou povahou dôkazom súdu skôr neznámym, je nevyhnutné konfrontovať s dôkaznou silou dôkazov produkovaných v pôvodnom konaní.

V posudzovanom prípade, keď trestné stíhanie odsúdeného bolo právoplatne skončené rozsudkom schvaľujúcim dohodu o vine a treste, t.j. bez rozvinutia súdneho konania do hlavného pojednávania a procesu dokazovania, tak možno odsúdeným uvádzanú novú skutočnosť konfrontovať len s dôkazmi vykonanými v prípravnom konaní.

Primárne treba uviesť, že v pôvodnom (prípravnom) konaní ani J. J. ako obvinený ani svedkyňa C. J. neuvádzali pri výpovediach žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by svoje výpovede činili pod nátlakom, v dôsledku obavy o svoj život alebo zdravie zo strany iných osôb, a teda v dôsledku toho by ich výpovede neboli v súlade s realitou.

J. J. už pri výpovedi z 24.11.2008 (rovnako ako K. Y. pri výpovedi z identického dňa) poprel tvrdenie poškodeného, že Y. od poškodeného pri bitke pýtal nejaké peniaze.

Skutok uznesenia o vznesení obvinenia (a následne aj dohody o vine a treste následne schválenej súdom) bol konštruovaný na podklade výpovede poškodeného Y. W., a to aj v tej časti, podľa ktorej poškodenému obaja obvinení „povedali, že ak im nedá na cestu domov tak neodídu a v dôsledku toho Y. W. vybral sumu 9,95 eur /300,- Sk/ a položil ju na stôl.“ V tejto časti jeho výpoveď potvrdila aj svedkyňa C. J. (23.03.2009) hoci tvrdiac, že iniciatívu v tomto smere vyvinul obvinený Y. (K. hovoril Y., že nemajú na cestu naspäť a preto im Y. musí dať peniaze. Potom Y. vytiahol 300,-Sk tieto položil na stôl...“).

Tvrdenie odsúdeného v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania (že sa Y. opakovane vyhrážal jemu aj C. J. fyzickým násilím ... chcel dosiahnuť, aby odsúdený J. skutok zobral aj na seba ako spolupáchateľ) nepotvrdila takýmto spôsobom svedkyňa C. J. (uviedla, že Y. jej uvádzal, aby si dobre rozmyslela, čo bude hovoriť pred vyšetrovateľom).

Odsúdenému Pejšovi v pôvodnom konaní nič nebránilo brániť sa v rámci vlastnej obhajoby proti uzneseniu o vznesení obvinenia, pokiaľ nesúhlasil s jeho skutkovými závermi vo všetkých jeho aspektoch, teda aj v časti, ktorá založila právnu kvalifikáciu jeho konania ako zločinu vydierania spolupáchateľstvom, napriek tomu uzavrel dohodu o vine a treste a aj v konaní pred súdom s ňou ako celkom súhlasil (t.j. súhlasil aj s právnou kvalifikáciou skutku v zmysle uzavretej dohody o vine a treste).

Nie je logický ani dôvod, pre ktorý by mal Y. podľa odsúdeného J. od neho žiadať, aby vinu tzv. zobral na seba, už len z toho dôvodu, že aj K. Y. uzavrel s prokurátorom obsahovo zhodnú dohodu o vine a treste (12.01.2009) dokonca o deň skôr ako ju s prokurátorom uzavrel odsúdený J. (13.01.2009).

K. Y. okrem prejavu súhlasu s dohodou, ktorá sa ho týkala, ani v rámci vlastnej výpovede v procesnom postavení obvineného nevedol svoju obranu tým smerom, že by vinu (ani v časti výzvy na vydanie peňazí adresovanej poškodenému) prenášal na J. J.. Navyše, ak by jeho protiprávne konanie aj nebolo posúdené ako spáchané v spolupáchateľstve, táto skutočnosť by neznižovala (nezmierňovala) trestnosť jeho konania (resp. jeho trestnú zodpovednosť) ani z pohľadu Trestným zákonom stanovenej trestnej sadzby za súdený skutok (táto by zostala nezmenená).

Nové uvádzané tvrdenia odsúdeného J. J. o okolnostiach jeho priznania sa a prijatia dohody o vine a treste, produkované až prostredníctvom inštitútu obnovy konania, neboli preukázané.

Jeho zmenená obrana nebola potvrdená svedkyňou C. J., uvádzajúcou len určité náznaky na jej adresu smerované K. Y. smerujúce k tomu, aby si rozmyslela ako bude vypovedať (nie však hrozbu fyzickým násilím).

Zmenenú obhajobu odsúdeného preto aj súd I. stupňa správne vyhodnotil ako dôkazne nepreukázanú s vyslovením predpokladu jej účelnosti motivovanej snahou dosiahnuť prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému J. nariadený v dôsledku ďalšej jeho trestnej činnosti. Aj výpoveď svedkyne C. J. je zjavne vedená snahou pomôcť v tomto smere odsúdenému, s ktorým má záujem zdieľať spoločnú domácnosť po prepustení z výkonu trestu.

Súd I. stupňa preto rozhodol správne, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania postupom podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol, nakoľko nevyšli najavo žiadne skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie odsúdeného J. J. o vine alebo treste.

Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení Krajský súd v Nitre rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.